

ZGODNJA DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tecaj A.

V Ljubljani 31. grudna 1857.

List 53.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Staro in novo leto

si dans roko podajate, o polnoči se bote ločili. Staro gre, in nikoli več ga nazaj ne bo. Pomisli to, o človek! Novo nastopi svoje gospodarstvo, pa le samo 12 mesecev bo ter-pelo. Preudari in si k srcu vzemi Adamov otrok! — Ko je sv. Roza limanska s kom govorila, se je s temi le be-sedami poslovljala:

O duša, podam ti poslednji dragi kamen:
„Ljubi Boga zares in iz globočine!“

Za sveto noč.

Pozdravljena bodi — nicojānja ti noč.
Ker prišla z nebes je k nam grešnim pomoč,
Naj lepša, naj dražja zmed vsimi si ti,
Ko v tebi se Jezus, Sin Božji, rodi.

Pribila je ura, oh srečin ti dan!
Zveličar je grešnikom z neba poslan,
Še komaj je rojen, že za nas terpi,
Kot revež naj vekši tam v štalci leži.

Vsa zemlja, vse morje podložna mu sta,
Kjer kolj si, o človek! tam on je doma,
On v lastni hram pride, in prosi za stan,
Ga niso mu dali, je z mesta pregnan!

O grešnik nevmiljen! v slepoti si ti,
Na stan Ga ne vzameš, ki tebe živi;
Ga nečeš spoznati, ko grehe storiš;
Mu vender ne uideš, čeravno bežiš.

O ljubljani Jezus, Zveličar ti moj!
Te prosim, pri meni ostani nicoj,
Si zvoli, kar hočeš, ti vsiga rad dam,
Karkoli premorem, in vse kar imam.

Ljubezen do smerti obljubim ti zdaj,
Ljubezen naj k tebi sprevaža me v raj,
Te ljubiti, hvaliti hočem čez vse,
Dokler mi le v persih bo toplo srece.

K nam, Jezus! z altarja obrni oči,
Vse čaka na težen, vse tebe želi;
Vse srece gorijo in ljubijo te,
Naj ne ohladijo na vekoma se.

Sto tavičentkrat hvaljen nam bodi zares,
De rečit nesrečne si prišel z nebes;
Usliši, o Jezus! ponižni se glas:
Ne daj, de v pogubo kdo pado zmed nas. Fr. Šrol.

Novoletnica.

Slab starček s svojo glavo
Je truden sladko dnes zaspal,
Verh nebe s svojo roko pravo
Njih dosti v večnost je odpravl.

Kam, sestra, tvoj je brat odišel?
Otruci! kam so starši šli?
Njih ni že več — oh strašna misel!
Tam v grobu truplo njih perha.

O Jezus! daj njim sladko spati,
Naj luč njim večna vsim gori,
Na sodnji dan veselo vstati,
In iti v raj k Zveličarji.

Za novo leto svoje želje
Še vam živcem čem razkrit':
Mir, srečo, blagor in veselje
Bog v letu novim daj dobit'!

Očetje! vam naj Jožef sveti,
Vam ženam pa naj Ana bo
Za pomočnico v novim leti,
Naj vam pomagata v nebo.

Mladenči vas, in vas dekliči,
Naj angelj varih oskerbi,
De čistost sije vam na lici,
In vedno venček zeleni.

Otroci! Jezus Božje Dete
Za novo leto naj vam bo,
Pobožnost' venček vam naj splete,
Ta več velja, ko vse blago.

O Grešnik! tebe pa naj vmije
Zveličarjeva Rešnja kri,
Naj v temno srece ti zasije
Luč svitla Božje milosti.

Vsem nam daj, o Bog! v novim leti,
Kar pelje nas k zveličanji,
Vse dneve srečno preživeti,
In srečnim biti v večnosti.

Fr. Šrol.

Novoletna.

Kn starček je zaspal,
Nikdar več ne bo vstal:
Z njim tolikanj ljudi
Že v črni zemlji spi.

Kje sestra, je tvoj brat?
Kje sin, je tvoja mat'?
Vsi s starim letam šli
So v jamo večnosti.

O Jezus! ti jim daj
Tam živat' sveti raj!
Nam pa lepo živet'
Dodeli v novim let'!

V navadi je zató,
Vošit' leto novó:
Marijo z Jezusam
In svetim Jožefam.

Otrokam dans želim
Za novo leto vsim:
Oj Dete Jezusa,
Za vas obrezan'ga.

Dekličem vošim spet
Marijo rožnicvet;
Ki spleta venec zlat,
Urvice obdarvat'.

Mladenčem naj bo svat
Svet' Jožef, — limbar zlat, —
Ki v žarji čistosti
Na strani vam stoji.

Ženam pa jagnje dam,
Oj jagnje! — Jezus sam!
Za vas je rojen bil,
Je Rešnja kri prelil.

Možem je venci izbran
Peterih svetih ran,
V ljubezen je zavil,
Z Rešnja kervjō oblit.

Sirotam bogim dam
Marijo z Jezusam,
Ki polna vsih dobrot
Je mati vsih sirot.

Presveta Rešnja kri
Pa grešnike omi!
Z njo Jezus vas opral,
Marijo mater dal.

Vsim vošim sveti raj;
Tam gledat' vekomaj:
Marijo z Jezusam
In svetim Jožefam.

J. V.

Premišljevanje o božičnih praznikih.

(Iz zapuščine nekiga duhovna.)

Ves svet je bil globoko v grehe in hudobije vtopljen in nezvesti ljudje, so bili že davno zapustili stezo, ktera bi jih naj peljala do njihoviga cilja in konca; nevera je svoj črni plajš razgrinjala in sovražnik je naše dede mamil z gnjusnim malikovanjem, ko se je Bog usmilil nas nesrečnih, in nam je poslal svojiga Edinorojeniga, de bi nas odrešil. In danes je tisti veseli dan, ko so se vse obljube stariga zakona dopolnile, ko so se nebesa odperle in nam že dolgo Zaželeniga dale.

Kolike svetčnosti so ob rojstvu kraljeviga naslednika! Kako se vse veseli in tisti dan praznično obhaja. Al vse slovesniši in veličastniši nam mora biti današnji dan, ki nam je Sina Božjiga pokazal; kajti s tem dnevom se je začela naša svoboda. Bili smo sužnji satanovi, Dete pa, ki se je danes rodilo, je razdrobilo lance ali ketine našiga sužinjstva z udarci, s kterimi se je na križ pribiti dalo. Resnično, danes je dan, kteriga nam je Gospod pripravil! Danes so se spolnile želje patrijarhov; danes se veseli zemlja; danes se radujejo nebesa, danes trepeče brezdnno peklensko. Danes zamore vsak z angelam Božjim svojimu bratu govoriti: „Glej, oznanujem ti veliko veselje, ki je vsimu svetu prišlo; v mestu Davidovim se je Zveličar rodil“. Idimo tedaj tje v Betlehem z unimi pobožnimi pastirji, ki so te besede iz ust angelov Božjih slišali, in premišljajmo skrivnosti rojstva Zveličarja vsiga sveta.

Najdemo zapušeno Dete v jaslicah, ktero se je, de rečemo prav za prav, v naročji siromaštva rodilo. Pa zakaj je prišel Zveličar k nam v stanu revniga Deteta? Ne zavolj družiga, kakor de bi si naše serca bolje pridobil. Kdo pa bi tudi nedolžnima Detetu blagorad ne bil? Za tega voljo pravi sv. Bernard: „Majhen je Gospod in zelo ljubeznjiv“. Ker tedaj Jezus ni hotel, de bi se ga ljudje bali, temuč de bi ga ljubili, je hotel ko nežno, slabo Dete rojen biti. Glej le, kako serčno tvoje ljubezni želi; kako On vse stori, de bi si le tebe pridobil. Se Mu še zamoreš ustavljati in Mu svoje serce odrekati? O daruj se vender enkrat že popolnoma brez vsiga pomislika svojimu Zveličarju, saj se je tudi On celiga tebi dal. Obljubi Detetu v jaslicah večno ljubezen in ne daj se nikakor več od njega ločiti.

Najdeš Jezusa v plenice povitiga; kajti, komaj je Božje Dete rojeno, ga je že tudi sv. Devica v plenice povila. Glej le Dete Jezusa, kako voljno ročici in nožici podaja in si jih vezati pusti. Te plenice so velika skrivnost; one so podoba unih vož, s kterimi so nekda Zveličarja na vertu Getsemane zvezali; one so podoba unih verig, s kterimi so Odrešenika na steber prikovali, de bi njegovo sv. Telo s kervavimi udarci razmesarili; one so še tudi podoba unih žebljcev, s kterimi so Jezusa na križ pribili. O blažene plenice! vé ste začetek mojiga odrešenja. Ako Jezusa v plenice povitiga in tako neusmiljeno zvezaniga in strašno vklenjeniga zagledam, se hitro spomnim, de bodem skoraj svoboden. Oh, Jezus se je dal zvezati, de bi le mi rešeni bili, že pri svojim rojstvu je z našim odrešenjem začel. Plenice, v ktere svojiga Zveličarja povitiga vidiš, so pa svarilo za-te; one te spominjajo zle rabe tvoje svobodnosti in tvoje nepokoršine zoper Boga. Ko si Bogu bil nepokoren, si zgubil svojo svobodo in si postal sužnj sovražnika peklenskiga. Že pri svojim rojstvu se je Jezus dal zvezati, de bi le tebe rešil. V plenicah kliče Jezus v nebesa, de bi tebi usmiljenje sprosil. „Oče“, kliče On, „Oče! ljudje so svojo svobodnost v zlo obrnili, zoper Tebe so se spuntali in s tem sužnji greha postali; jez čem zdaj v teh verigah za njih nepokoršino pokoro delati; jez čem vklenjen biti, de bodo oni prosti“. Vidiš tedaj, iz ljubezni do tebe se je Jezus dal v plenice poviti. Verige pa, v ktere se ti vkleniti moraš, je terna sklep, z ljubeznijo se z Bogam zediniti, in unimu nagnjenju se odpovedati, ki to zedinjenje

preči. Ko tedaj danes Jezusa v plenice povitiga, kakor vjetiga v jaslicah gledaš, ne hodi od Njega, dokler se tudi ti nisi vjeti in zvezati dal. Ko Jezusove plenice zagledaš, govori: „O blažene plenice! vé ste začetek razdrobljenja unih lancov (ketin), ki so me za pekel vezali. No, vežite me zdaj tako terdno za Dete, ktero zakrivete, de me prihodnjič nič ne bode zamoglo od Njega ločiti“. O Jezus! iz ljubezni do mene grešnika ležiš v jaslicah zvezan; tudi jez čem za naprej za-te zvezan biti z vezmi goreče ljubezni do Tebe. O Marija! ki si danes svoje Božje Dete v plenice povila, vzemi še moje serce in zedini ga z vezmi ljubezni tako terdno z Jezusom, de bo za vse večne čase z njim zedinjeno ostalo.

Dete leži v jaslicah na goli slami. Zamoreš kje večji siromaštvo najti? Tudi novorojeniga deteta naj revnišiga ubožca ne bi na terdo slamo položili. Zakaj pa sv. Devica ni že poprej za mehko in rahlo posteljo skerbela, kamor bi potem novorojeno Dete zamogla položiti? Saj to že tudi ptice pod nebam storijo, ktere na milim svetu nič svojiga nimajo. In če že tega sv. Devica ni zamogla storiti, zakaj ni svojiga Deteta rajši v naročji imela, ko ga je na tako terdo posteljo položila? O ne modrujmo, kjer le ponižno moliti moramo. Ne prederznimo se, sv. Marije grajati, ko ona po zapovedi Božji ravna. Jezus je hotel pri svojim rojstvu terdo posteljo imeti, de bi se dete une zatajevanja samiga sebe začel, ktere si je pozneje vedno nakladal, in de bi ob enim tudi nas te čednosti učil. Zavoljo telesniga in posvetniga veselja se je svet pogubil in s tem so Adam in njegovi potomci milost Božjo zgubili. Jezus je nam hotel to zopet pridobiti. Za tega voljo je hodil pot zatajevanja samiga sebe in je to že v svojih otročjih letih začel. Ta zgled naj te močno zadržuje, od vsiga posvetniga veselja, od vsake počutne nasladnosti; ta zgled naj te uči mehkužnost premagovati; ta zgled naj ti daje moč, s ktero svoje meso daj v oklepe in samiga sebe zatajaj. In ko svojiga Zveličarja na tako revni postelji vidiš, zamoreš še na blazini mehkužnosti počivati? Njegovo nedolžno Telo je brez vsake brambe zoper oistro zimo in merzel veter, in tvoje pregrešno telo noce nič terpeti? Ko bi veselje tega sveta tako zedinljivo bilo s čednostjo, kakor si ti dostikrat misliš, zakaj si je pa vteleseni Bog le pomanjkanje in nevoljo za svoj del izvolil? Sladnost je tedaj smertni strup, ker se ji je Odrešenik že pri svojim rojstvu tako resnobno odpovedal; zatajevanje samiga sebe pa je kaj dobro in koristno za naše duše, ker ga je Jezus nam v zgled že v začetku svojiga življenja serčno ljubil. Motiš se tedaj, o svet! ako praviš, de v prvih letih mladosti se človek mora veseliti, in de to je čas razveseljevanja. Odrešenik tega razločka ni poznal, svoje perve in svoje poslednje dni je obračal le v pokoro in zatajevanje samiga sebe. — Jezus se je dal na slamo položiti; v tem je še druga skrivnost. Slama služi za steljo živini, ktere meso mi zavživamo. Tudi Jezus Kristus daje svoje Božje meso v zakramentu sv. Rešnjiga Telesa našim dušam v hrano. Za tega voljo pravi sv. Avguštin: „Zveličar je hotel pri svojim rojstvu na slamo položen biti, de bi nam s tem pokazal, de sam sebe nam v hrano daje“.

Ti vidiš Jezusa v hlevu, v jaslicah, sredi živine. To te močno spominja tvojiga velikiga ubožstva in tvoje velike reve. Ljudje so živini enaki postali, ker so svojo visoko čast z nogami taptali in le mesu služili. Ves svet je bil podoben hlevu, kjer vsak le svoji slasti streže. Tako globoko smo se pogreznili. Jezus Kristus je nam našo čast zopet povernil in nam zgubljeno dedšino zopet pridobil. Po Njem smo Boga zopet spoznali in zadobili moč, pogubljenja se rešiti, to je, svoje slasti premagovati in svojiga cilja iskati, kteri je sveto življenje.

Zadnjič še glej solze, ki jih Jezus v jaslicah toči. Jezus se joka, pa ne enako drugim otrokam sam čez se, temuč čez nas. On se joka iz usmiljenja in iz ljubezni do nas. Za koga voljo jokati, je znamnje iskrene ljubezni.

Za tega voljo so rekali judje, ko so Jezusa pri Lazarovi smerti jokati vidili: „Glej, kako ga je ljubil“. Enako so govorili angeli Božji, ko so solze Deteta Jezusa zagledali: Vsi začudeni so klicali: „Glejte le, kako jih (nas) ljubi!“ — Jezus joka in daruje svoje solze svojemu nebeskemu Očetu, de bi nam odpusnje naših grehov sprosil; s svojimi solzami je prosil za milost do nas, kateri smo že k večni smerti obsojeni bili; s svojimi solzami je potolažil jezo svojiga Očeta. O kako dopadljive so bile te solze nebeskemu Očetu! Takrat je Bog po angelih ljudem naznanil, de z njimi mir sklene in de jih zopet v svoje očetovsko naročje sprejme. — Pa Jezus ne joka samo iz ljubezni, temuč tudi od žalosti, ker v duhu je že vidil, kako bodo mnogi grešniki njegove solze prezirali; za njegovo, zavoljo njih odrešenja prelito kri malo marali in njegovo milost zametovali. Kdo je še tako terdiga serca, de bi se tudi ne razjokal, ko Božje Dete zavoljo naših grehov jokati vidi; de bi se unih grehov ne varoval, ki so vzrok solz ljubeznjiviga Odrešenika? O, saj mi nočemo žalosti tega nedolžniga Otročica množiti, mi ga hočemo tolažiti in svoje solze z njegovimi zediniti, de s tem odpusnje svojih grehov zadobimo. Juri Pavalec.

Misijsko.

(Dalje.)

Ljudje v Gondokori imajo le samo dva letna časa, namreč: vlažniga, gava, v katerim se lica zdebijo; in suhiga, čas lakote, v katerim zopet lica upadejo. Vlažni čas se začne z evropsko spomladjo. Zdaj Barijan z železom, na dolgo toporiše nasajenim, nekoliko zemljo preberbra in vanjo seme verže. Vse drugo pusti natori in dežjarju, to je, človeku, ki po svoji vraži meni, de zamore dež priklicati. Zito tako visoko raste, de bi se zamogel jezdit s konjem v njem skriti. Bogato latje se ziblje na dolzih stábljih, ki se v mal. in vel. serpanu poterga; slama pa na polji ostane, ter se počasi v kurjavo obrača. Z začetkam evropske jeseni se zemlja omladi in ozeleni, in po nižavah ob reki fizola nasadé. To obdelovanje zamureca nekoliko na noge spravi, ker mora čuti zoper požrešne povodnje konje, kateri so v stanu v eni sami noči obširne prostore popasti, posebno jim namreč ta slasčica diši. Ob tem času bi zamogel tudi kak merčesar (Insectensammler) obilniga ropa dobiti; ako bi svetliko ali laterno postavil na mizo, bi v malo večerih imel raznoverstnih vés skupaj. Zlasti številni so neki šestonožci, večji od bučel, s 4 velikimi, nežnimi perutnicami, ki zamurecam v oginj ferfotajo, in jih ali berž pojedó, ali pa stolčejo in skuhajo. 24. listop. 1855 je gorkomér kazal zjutraj ob 9. v senci 25, v svečanu popoldne pa 30 stopinj R.

Ob prihodu gosp. Ueberbacher-ja v Gondokoro je imela misijonska hiša le dva razdelka; eniga za kapelo in hrambo, družiga za stanovanje in spavnico, šolo in delavnico. Še le v začetku l. 1856, ko so robe iz Hartuma dobili, so zamogli zopet začeti zidati. Zlasti je potrebno, misijoniše tako vravnati, de se pred naglo skipečo jezo zamurecov zamore zapérati. Le s težavo pa je zidanje sklenjeno, ker imajo premalo delavcov seboj; z Barijani pa je le težava. Ako namreč Barijan vidi, de ga je treba, vé to prav dobro zase obrniti; visoke plače iše, bisernic v ceni po 6—12 piastrov (piaster 6 kr.) na dan, in še živeža zraven, in še potlej dela kakor se mu ljubi, norčuje z memgredočimi, jih draži, se poseda na svoj stolček, in ako ga človek opominja, pa termo naredi.

Do velike noči so opeke delali. Čas prihaja ko bi imelo dežiti, in Barijani vpijejo: „s svojo kurjavo in peko dež zadržujet!“ Začelo se je zidanje. 4. mal. travna je bila že izbá dodelana, 110 sužnjev prostorna in 2 sužnja visoka. Gosp. Daninger je delo vladal. Še kaki dve enaki, pa bo dobro. Dosihmal so mogli dostikrat ob deževji pod kapam bití, ali pa so se ga le težko branili.

Vse imenitniši pa je poslopje sv. vere, ki se mora zidati in zavolj česar so vse druge priprave. Dosihmal je bila njih delavnost le bolj znotraj v misijonišnici, vender se upa, de čas ni deleč, ko se bo tudi na ven razširjala. Naznanilo od sv. evangelija že deleč na okrog seže. Napredek v tem se smé tolikanj bolj pričakovati, ker so učenci bistre glave. Gosp. Ueberbacher dobi „Tiroler - Schützenztg.“, na katerih čelu je orel natisnjen. „Tič je“, vpijejo dečki, ko ga vgladajo. Zdaj ga začno popisovati: eden kljun, drug oči, tretji kremplje, četerti: „leti“; naj bistrši pa meni: „papir se mu je na herbet prijel“. „Iz dežele Babilikan - Antonia (Očeta Antona) je tič sem priferčal!“ vsi vpijejo. — Mladenčki imajo zmožnost in dobro voljo; samo de bi v boljši družbi bili, ker dosihmal imajo krog sebe mnogotere zadržke, keršansko vero spoznavati in spolnovati, so le samotni v tem. „Le mi otroci sami molimo in se učimo“, je večkrat slišati; „mi molimo za svoje starše, sestre, brate“. Nekekrati so bili prisli keršanski kupčevavci k Božji službi; tega so bili otroci prav veselí in so rekli: „ti se štejejo tudi k nam in so veliki“. Pri večim spoznanji se kaže neka zadovoljnost, ktera se pogreša pri tacih, ki keršanstva ne poznajo.

O solnčnim izhodu pridejo fantiči v misijonišnico s pozdravljenjem: „Hvaljen bodi Jezus Kristus“, se umijejo in so pri sv. maši. Ko je solnce že visoko, jih kliče zvon k nauku po šest resnicah v katekizmu. Na postavljeno vprašanje se kratko in razločno odgovori. S prilikami, zgledi, povestmi se jim resnice pojasnujejo in v serce vtiskujejo. Mladenček se uči vediti in spoznavati, de je En Bog, ki vse vidi, sliši in vé. Vpraša se: „Ti paseš očetovo živino, ali si čisto sam? te vidi Bog?“ Spiš v terdi noči; te vidi Bog? Ti misliš: tam notri je kruh, jez sim sam, ga bom pojedel; ali vé Bog, de to misliš?“ Otrok pride k spoznanju, de Bog sodi, dobro plačuje, hudo kaznuje. Reče se mu: človek človeka ubije, ali ga Bog precej kaznuje? Odgovor: „on čaka, če ne bo obžaloval“. Dalje: nekdo terpi in pri tem Boga hvali; ga Bog precej obdaruje, ali ga pusti še dalje terpeti? Odgovor: „Bog tukaj na zemlji plačuje in kaznuje kakor je njegova sveta volja, po smerti vse hudo kaznuje“. Tako se po njih zmožnosti poslopje keršanskiga spoznanja zmiraj višej zida. Otroci se nauči nar pred besede apostolske vere, skerb učenikova je po tem, de se po zvišanem spoznanji svoje vere bolj in bolj zavazuje. O Božiči 1855 je bil devetletni misijonski kuhar z imenom Florijan keršen. V enim naslednjih izpraševanj govori gosp. Ueberbacher od izvirniga greha prvih staršev, s katerim je človeški rod satanu v oblast zapadel in vpraša na to noviga keršenca: če je še sužinj hudičev? Z nekim visokim čutilam odgovori fant: „otrok Božji sim postal“. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Z Dunaja nam naznanja prijateljski list naslednje: Dr. Knobler-ja pričakujemo, utegnili bi zdaj zdaj v Terst priti. „Volksfr.“ pravi, de so sredi kozop. iz Hartuma v Rim odrinili. — Popotvanje v Jeruzalem bo tudi letas: 500 gold. v srebru se mora vložiti; 13. sušca odrinejo romarji iz Tersta.

* Noviga leta dan ob 9. zjutraj bodo visokočastiti korar in dekan, gospod Jozef Zupan, v novi predmestni Ternovski cerkvi 4 nove manjši altarje blagoslovili. Podobe altarjev, po gosp. P. Küncl-nu umetno in izverstno izmalane, so: Jezus na Križu, Marija pomočnica, sv. Mihael in sv. Francišk Serafinski. Vse to je po dobrotnih rokah napravljeno, kar razodeva, kakor vselej tudi zdaj, neutrudljiviga katoliškiga duha ternovske fare in ljubljanskiga mesta sploh. Pri dopoldanjim in popoldanjim duhovnim opravilu bo tudi darovanje ali ofer za cerkvene potrebe, ktere so še zmiraj dosti velike, zlasti zavoljo zaostalih cerkvenih dolgov, (tudi za 4 nove altarje

še manjka 150 gold.). Zdaj se zlasti še veliki altar, orgle in ura pogrešajo. Bog daj tudi vsim dobrotnikom te lepe nove cerkve veselo novo leto in stoterno povračilo za njih lepo blagodarnost.

Razgled po keršanskim svetu.

Milanski vikši škof so bili 21. t. m. od mertuda zadeti in smertna nevarnost še ni odpravljena. — Za škofa v Nizzi je zvoljen Gian. Pietro Sola, in sv. Oče so to zvolitev z veliko zadovoljnostjo zaslišali. — V Rimu so 11. t. m. Njih svetost sami v vatikanski kapeli gosp. Lucian-a Buonoparte-ta v mašnika posvetili, in naslednji ponedeljek je imel novo mašo v „Santa Maria in Vialata“, kjer njegova mati počiva. Drugo sv. mašo je imel pri sv. Trojici „dei Monti“, kjer je njegova teta nuna „presv. Jezusoviga Serca“. — Iz Solnigrada pišejo v „Salzbztg.“, da je gosp. Olivieri zopet na popotovanji v Egipt, kteriga je bil pred 2 mesecema zapustil. Naključili so se mu pa novi zadržki v njegovim delu keršanske ljubezni; egipčanska vlada mu je namreč prepovedala, te uboge stvari izvažati. Inimicus homoe hoc fecit, on piše. Le nekako za pol odkupljencev je s trudam dobil privoljenje, jih na barko spraviti. Zmed teh je fantiče v novim vstavu za zamurec v Neapelnu pustil, deklice pa po laških samostanih oddal, da se je berž zopet tje povernil po ostale (4 fantiče in 15 deklic), ki jih tačas njegova stara dekla v samostanu dobriga Pastirja v Aleksandrii varuje. Gosp. Olivieri prosi vse prijatelje svojiga djanja, da bi njegovim odkupljencem zmolili rešenje iz egipčanske sužnosti. Od perviga svojih odkupljencev, ki je duhoven in misijonar v Ginei, je Olivieri zvedil vesele naznanila od ljudi, ki so bili večkrat pri njegovi sv. maši in so ga slišali, ko je svojim rojakam besedo Božjo oznanoval. — V Pragi se je zbrala družba za izdelanje ondote stolne cerkve, ki že 500 let na svoje zveršenje čaka.

Cerkveno časništvo.

Vemo, da mnogim bravcam vstrežemo, ako jim nekatere liste imenujemo, da si vedó kaj za koristno berilo skoz leto naročiti.

Slovenski Prijatelj v Celovcu bo nosil mnogih in koristnih reči zraven pridig za vse nedelje in zapovedane praznike, in velja po pošti 3 gold.

Zagrebački katolički list, v ilirskim jeziku, 5 gold. 20 kr.

Hlas jednoty katolicke v Bernu (Brünn), v češkem jeziku, 2 gold.

Blahovest v Pragi, posebno izverstin list v češčini, izhaja v velikih zvezkih in velja 4 gold. na leto.

Ciril a Method v Budinu (Ofen), se je poslednji čas močno povzdignil, je pisan v ogerski slovenšini in velja 3 gold.

Annalen zur Verbreitung des Glaubens, in Einsiedeln, 6 zvezkov na leto; 4 gold.

Kathol. Blätter aus Tirol in Innsbruck; 4 gold.

Civiltà cattolica, deutsche Ausgabe, in 10. Lief., Münster; 4 gold.

Jahrbücher zur Verbreitung des Glaubens, 6 zvez. v Kölnu (Cöln), 2 gold. 21 kr. sr.

Salzburger Kirchenbl. 4 gold.

Philothea, Sonntagsbl., mit Predigten auf alle Sonn- und Festtage, 12. zvez. 2 gold. 51 kr. sr.

Rheinische Volksblätter für Haus, Familie und Handwerker, v. Kolping, Köln; 2 gold. 12 kr. sr.

Sonntagsblatt, herausgegeben vom Severinus-Verein in Wien, jährlich 52 Num., 4 gold. Opomb. Po pošti bi utegnila cena za nekatere kraje, razločna biti.

Oesterreichischer Volksfr., in Wien (Stadt, Ballgasse Nro. 930), halbjährig 7 fl., erscheint täglich. Ne moremo se zderžati, da bi tuditega lista še enkrat z vso živostjo in priserčenostjo ne priporočili. Ta list je „edini“ katoliški časnik na Avstrijskim, ki vsak dan izhaja. Severinska katoliška družba ga je bila s težkim trudam na noge spravila, le zgoli in samo za to, da bi se dobro razširjalo in hudo zatiralo, da bi katoliškim bravcam ne bilo treba veri sovražnih in škodljivih listov brati, da bi katoliško ljudstvo imelo saj en večji politički list, kateri se za našo nar. svetejši reč, za sv. vero v resnici poganja; ker je pa manjkalo „zedinjenih moči“, je severinska družba pri tem obožala in mogla to početje opustiti. Pošten dunajski mestnjani in katolici, kakoršnih bi jih več želeli, tergovec, blagorodni gosp. Fr. Breither, je v prid katoličanstva to reč poprijel in z družbo sv. Severina, v njen prid, pogodbo storil, in založbo prevzel, ter za izverstin vredništvo poskerbel, in list bo v prihodnje še v večji podobi izhajal. Kaj pa da bo nasledek, ne vémo, ako bodo katoliški naročniki pisane sovražnih časnikov še dalje z denaram podpérati, da jih bodo z lažnjivimi, sv. Cerkvi nasprotnimi spisi pitali. Prosimo torej v imenu naše matere sv. rimsko-katoliške Cerkve vse, katerim te verstice v roke pridejo, in se na časnike naročujejo, da naj pusté — če tudi z nekoliko zgubo — pri ti priči vse liste, kateri niso v katoliškem duhu pisani, in naj se poprimejo „Volksfreunde“ ali družih sv. veri prijaznih listov. Prosimo tudi vse cerkvene in druge poštene slovanske liste, da naj bi tudi oni to reč sprožiti blagovolili. Nam se ta reč vestna in silo tehtna vidi, torej naj se nikomur čudno ne zdí, da smo nekoliko ostrejši in bolj na tanko povzeli, ker dobro vémo, da marsikteri sicer dober katoličan le bolj iz nespremišljenosti hudo podpéra, ktero je dolžan zatérati in odpravljati, dobrimu pa kviško pomagati!

Pogovori z gg. dopisovarci.

V. č. g. St.: Upamo, da že imate; — g. Š.: S hvaležnostjo vse prejeli; — g. B.: Smo poslali. — G. B. v L.: Se bo že porabilo; lepa hvala! — G. I. E. na G. in Gg. O. Š. in O. R. M.: Bomo vse lepo opravili. — G. L.: Bomo spolnili.

Mili darovi.

Za afrikanski misijon:

Iz št. - Lamprechta po v. č. G. S. 5 gold. — Iz Celja Maksim. Celjanskemu 2 gold. — Val. Kumar 1 gold. — Štef. Kumar 1 gold. — M. Vuk 1 gold. 20 kr.

Duhovske zadeve.

V ljubljanski škofiji. Doberniška fara je dosedanjimu osivniškemu fajmostru, gosp. Jan. Černivcu, podeljena. Osivnice so tedaj izpraznjene in prošnje za nje, da visokorodniga g. Korlna Vilhelma grofa Turjaškiga, se od 21. t. m. v knežji-škofjski pisarnici oddajajo. — Umerli so: Č. O. Ehrenfrid Pipan, učenik veroznanstva na c. k. gimnaziji v Novim mestu 15. t. m.; v. č. g. Anton Strohen, izsluženi fajm., dekan in častni korar, 23. t. m. v Novim mestu; gosp. Jož. Znanec, fajm. pri sv. Duhu, 25. t. m.; g. Anton Gerčar, lokalist v Grahovim, 26. t. m. Sinoč ob 9. g. Jernej Medved, fajm. v pokoji v Ljubljani. R. I. P.! — Naslednjik č. O. Ehrenfrida je izvoljen č. O. Ignaci Staudacher, dosednji duhovni pomočnik pri fari Marije Device pred mostom v Ljubljani.

Današnjimu listu „Zg. Danice“ je pridjano s zavitkam vred tudi kazalo in glavni list.

MONITA DE SERVANDIS

in STATU CLERICALI.

Monitum I.

Sancti erunt Deo suo, et non polluent nomen eius; incensum enim Domini, et panes Dei sui offerunt, et ideo sancti erunt. Levit. 21. 6.

Habitum suscipe	non ex	Levitatem. Avaritiam. Ambitionem.
	sed	Vocante Deo. Perfectionis studio. Zelo salutis tuae et proximi.
Esto episcopo tu	gravi, modesto, mundo, canonico.	
	obediens in	Praeceptis. Decretis. Monitis. Corde. Verbo. Opere.
Fuge	Domus suspectas — mulierculas — ludos. Choreas — Theatra — Venationes. Contemptus — Episcopum. Susurrations in — Superiorem. Tumultus — Quemcunque. Viles famulatus ex turpi oeconomia.	
	Avaritiam	Ex munerum acceptione. Ex importunis exactionibus. Ex rei alienae administratione.

Monitum II.

Perfectus eris et absque macula. Deut. 18.

Exemplum esto fidelium in	Scientia	Divina. Ecclesiastica. Civili.
	Prudentia in	Consiliis. Judiciis. Imperiis.
et gravitate in	Modestia	Indumentis. Sermonibus. Moribus.
	Liberalitate in	Peregrinos. Pauperes. Templa.
Temperantia in	Divitiis.	
	Conviviis.	Solatiis.

Exemplum esto fidelium	Integritate coram	Deo. Hominibus. Te ipso.
	Obsequiis et amore erga	Sanctam ecclesiam. Summum pontificem.

Monitum III.

Mundamini, qui fertis vasa sacra Domini. Is. 52. Sacerdotes induantur iustitiam. Ps. 131.

Perpende munus tui	Dignitatem	Angelicis humeris formidandam. Regia celsitudine celsiorem. Omnibus venerabilem.
	Postetatem	In corpus et sanguinem Domini. In remissionem peccatorum. In daemones.
Per quod factus es	Obigationem studendi	Angelicæ puritati. Seraphico fervori. Progressui in virtutibus.
	Interpres et legatus Dei. Sacerdos in aeternum. Mediator inter Deum et homines. Dispensator mysteriorum coelestium.	
Cave itaque ne sis	Sacrorum contemptor. Ecclesiae parum obsequens. Periculosae doctrinae sectator. Asper aut remissus in poenitentes. Avarus — Immundus — Violentus. Turpis lucri cupidus.	
	Pius — Innocens — Sobrius — segregatus a peccatoribus.	

Monitum IV.

Media sanctificationis	Timor	Dei.
	Amor	Cordis. Sensuum. Memoriae. Intellectus. Voluntatis. Orationis. Meditationis.
Frequentia	Sancta occupatio	Lectionis spiritualis. Examinis conscientiae. Sacramentorum.
	Devotio erga	Deum. S. Virginem. Sanctos.
Cautela et moderatio in	Negotiis.	
	Conversationibus.	Solatiis.

Hoc fac et vives.